

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci **žalobce: RYBÁŘSTVÍ LITOMYŠL s.r.o., se sídlem Sokolovská 121, 570 01 Litomyšl, IČ: 48168190, zastoupený: JUDr. Josefem Filipem, advokátem se sídlem AK Komenského 156, 562 01 Ústí nad Orlicí, proti žalovanému: Ministerstvo životního prostředí České republiky, se sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 22.4.2014, č.j. 381/550/14-Pr, 17672/ENV/14,**

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Rozhodnutím žalovaného specifikovaným v záhlaví tohoto rozsudku bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje č. j. 8991/2014/OŽPZ/Le ze dne 7. 2. 2014 a uvedené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno. Tímto aktem správního orgánu prvního stupně bylo rozhodnuto o námitkách

žalobce proti podmínkám vyhlášeného zvláště chráněného území - přírodní rezervace Lanškrounské rybníky a jejího ochranného pásma. Správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí jako věcně a místně příslušný orgán ochrany přírody podle § 77 a odst. 4 písm. g) zákona č. 14/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), když posoudil námitky žalobce jako vlastníka pozemků v nově vyhlášené přírodní rezervaci Lanškrounská rybníky, které byly zaslány dopisem ze dne 26. 9. 2013 a rozhodl o nich podle ustanovení § 40 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny takto:

1. Námitce, ve které žalobce nesouhlasí se stanovenými předměty ochrany - rybníky a navazující mokřadní biotopy s výskytem významných rostlinných společenstev druhů rostlin a živočichů, nevyhověl.

2. Námitce, ve které žalobce nesouhlasil s kategorií navrženého zvláště chráněného území přírodní rezervace, nevyhověl.

3. Námitce, ve které žalobce nesouhlasil s bližší ochrannou podmínkou pod číslem 1 - provádět změny druhu pozemků nebo způsobu jejich využití, vyhověl.

4. Námitce, ve které žalobce nesouhlasil s bližší ochrannou podmínkou číslo 7 - odstraňovat doupné stromy, torza a mrtvé stromy, vyhověl.

5. Námitce, ve které žalobce nesouhlasil s bližší ochrannou podmínkou pod číslem 9 - zasahovat nepříznivě do vodního režimu niv a pramenišť (budovat odvodňovací příkopy, prohlubovat vodní toky, narušovat přirozenou dynamiku vodních toků a podobně), nevyhověl.

6. Námitce, ve které žalobce nesouhlasil s bližší ochrannou podmínkou číslo 14 - aplikovat chemické látky životního prostředí, vyhověl.

7. Námitce, ve které žalobce nesouhlasil s bližší ochrannou podmínkou číslo 15 - provádět odbahnění rybníků, vyhověl.

8. Námitce, ve které žalobce nesouhlasil s bližší ochrannou podmínkou číslo 16 - provádět každoročně opakované letnění nebo zimování rybníka anebo ponechávat rybník bez vody, vyhověl.

9. Námitce, ve které žalobce nesouhlasil s bližší ochrannou podmínkou číslo 17 - během letnění osévat dna kulturními plodinami, nevyhověl.

Žalobní body:

Žalobce uvádí, že správní orgán prvního stupně, rozeslal dne 13. 6. 2013 v souladu s ustanovením § 40 odst. 1 a 2 zákona o ochraně přírody a krajiny oznámení o zpracovaném návrhu na vyhlášení přírodní rezervace Lanškrounské rybníky, která má být vyhlášena k ochraně evropsky významné lokality CZ0530174 soustavy Natura 2000 o výměře 39,5 ha v katastrálním území Lanškroun, Ostrov u Lanškrouna a Dolní Třešňovec s ochranným pásmem ve výměře 13,9 ha v katastrálním území Lanškroun, Ostrov u Lanškrouna, Jakubovice a Horní Třešňovec. Žalobce je vlastníkem rybníku Olšový a rybníku Pšeničkův v katastrálním území Lanškroun. Žalobce proto uplatnil písemné námitky. Žalobce tvrdí, že byl postupem správních orgánů zkrácen na svých právech, a to zejména z těchto důvodů:

- Správní orgán nezohlednil, že se orgán ochrany přírody zavázal dodržet podmínky vymíněné vlastníkem lokality Lanškrounské rybníky při zařazení do národního seznamu evropsky významné lokality.

Žalobce udělil dne 10. 6. 2004 podmíněný písemný souhlas k zařazení rybníků Olšový a Pšeničkův do národního seznamu evropsky významné lokality k jejímu vyhlášení. Souhlas byl však podmíněn závazkem ze dne 1. 7. 2004 orgánu ochrany přírody, že zařazením a vyhlášením lokality nedojde ke změně úrovně hospodářského využívání pozemků a staveb oproti tehdejšímu stavu. Dle žalobce však v důsledku vyhlášení lokality za evropsky významnou lokalitu v kategorii zvláště chráněné území - přírodní rezervace s uplatněním navrhovaného režimu hospodaření - nemůže a nebude dodržen tento závazek, a to v důsledku uplatnění základní ochranné podmínky přírodní rezervace podle § 34 odst. 1 písm. e) v zákoně o ochraně přírody a krajiny s prokazatelně projeveným záměrem porušit tento závazek právě zpracováním a zveřejněním návrhu na vyhlášení zvláště chráněného území a plánu péče této lokality, který přímo předpokládá snížení úrovně hospodářského využívání rybníků redukcí výše obsádky a výše příkrmování rybí obsádky.

Žalobce tvrdí, že tímto postupem byl uveden v omyl, neboť bez uvedeného závazku by již v roce 2004 nesouhlasil se zahrnutím rybníků navrhované evropsky významné lokality a ta by byla zřízena v jiném rozsahu. Navíc žalobce tvrdí, že směrnice rady EU 92/43/EHS o ochraně přírodních stanovišť, volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin (směrnice o stanovištích), na základě které byla a je soustava Natura 2000 vytvářena, ochranu tohoto typu stanoviště nevyžaduje. Žalobce zdůraznil, že dobrovolně přistoupil k omezení svých práv za daných podmínek, přičemž jejich respektování by bývalo muselo mít zásadní vliv na správní uvážení žalovaného, který mohl maximálně vyhovět oběma stranám.

- Správní orgán pochybil v rozsahu vyhlášení, zvláště chráněného území.

Žalobce tvrdí, že rybníční ekosystémy jako charakteristické útvary vybudované lidskou činností za účelem chovu ryb, nejsou tedy předmětem požadavku směrnice o stanovištích a rovněž podle § 3 odst. 1 písm. o) zákona o ochraně přírody a krajiny. Podle § 45c odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny lze přitom k zajištění příznivého stavu evropských stanovišť nebo stanovišť evropsky významných druhů, které jsou předmětem ochrany evropsky významné lokality nebo jejich části vyhlásit zvláště chráněné území. Žalobce má za to, že v žádném případě nelze rybníční ekosystém považovat za typický významný ekosystém, pro příslušnou geografickou oblast nelze a ani oproti dalším rybníkům v lokalitě nelze vysledovat v rybnících Olšový a Pšeničkův výraznou specifičnost. Vyhlášení zvláště chráněného území mimo evropská stanoviště považuje za neodůvodněné a dovolává se zachování principu proporcionality při vyhlášení rozsahu zvláště chráněného území a stejně tak při vymezení jeho ochranných podmínek s odkazem na čl. 2 Ústavy České republiky, na čl. 2 a 4 Listiny základních práv a svobod a rovněž tak na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Ao 6/2010 - 44 ze dne 15. 12. 2010. Žalobce má tedy za to, že se správní orgán nezabýval možností, zda pro zajištění ochrany části lokality, která není typem evropského stanoviště nebo stanovišť evropsky významných druhů ve smyslu směrnice o stanovištích nepostačuje základní ochrana evropsky významné lokality ve smyslu § 45 c odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny.

- Správní orgán nesprávně stanovil předmět ochrany, zvláště chráněného území.

Žalobce má za to, že orgán ochrany přírody nesprávně rozšířil předmět ochrany na rybníky a navazující mokřadní biotopy, vlhké louky s výskytem významných rostlinných společenstev, druhů rostlin a živočichů podle bodu 1.7 písm. a) návrhu na vyhlášení zvláště chráněného území. Jako účel vyhlášení totiž uvádí podle § 4 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 64/2011 Sb., o plánech péče, o podkladech vyhlásování, evidenci a označování chráněných

území: „*Omezení či pozastavení vývojových procesů v ekosystémech, které vedle přírody významně formoval svou činností i člověk tak, aby bylo zachováno vývojové stadium ekosystému potřebné pro udržení dobrého stavu předmětu ochrany chráněného území.*“ Mimo to má žalobce za to, že použitím termínu „*rybníky a navazující mokřadní biotopy*“ není správné ani z hlediska právního ani z hlediska biologického, neboť nebyl vymezen konkrétní předmět, žádná konkrétní rostlina či živočišná složka složitého komplexu rybníčního ekosystému. Žalobce má přitom za to, že bez konkrétního vymezení předmětu ochrany je ochrana samotná znemožněna ve smyslu cílů ochrany zvláště chráněného území podle uvedené vyhlášky.

- Správní orgán stanovil kategorii zvláště chráněného území v rozporu s platným nařízením vlády a chybně provádí proces vyhlášení zvláště chráněného území.

Žalobce tvrdí rozpor stanovené kategorie s tehdy platným nařízením vlády č. 132/2005 Sb., kterým byl správní orgán ochrany přírody vázán. Žalobce má za to, že v důsledku změny legislativních předpisů mělo být nově zahájeno vyhlášení zvláště chráněného území podle § 40 zákona o ochraně přírody a krajiny. Uvedené dovozuje z toho, že došlo ke změně legislativních podmínek pro vyhlášení dotčené evropsky významné lokality, když podle nového nařízení vlády č. 318/2013 Sb., byl stanoven národní seznam evropsky významných lokalit.

- Orgán ochrany přírody nesplnil podmínku termínu vyhlášení zvláště chráněného území nejpozději do 6 let od přijetí lokality do evropského seznamu podle § 40 odst. 5 zákona o ochraně přírody a krajiny.

Lhůta začala běžet pro danou lokalitu od 5. 3. 2008, tedy zvláště chráněné území mělo být vyhlášeno nejpozději do 5. 3. 2014, tento termín však nebyl dodržen.

- Orgán ochrany přírody neoprávněně omezil uživatele vodních děl.

Žalobce tvrdí, že byl neoprávněně omezen ve výkonu vlastnických práv a ve výkonu povinností podle § 59 odst. 1 písm. b), i), j), zák. č. 254/2001Sb., o vodách (dále jen „zákon o vodách“), a to stanovením podmínek č. 9, 14, 15, 17 návrhu na vyhlášení zvláště chráněného území, když tyto žalobce omezily v provádění řádné údržby vodního díla, dále v aplikaci látky k úpravě vodního prostředí a látky k zajištění chovu ryb, v provádění odbahnění rybníka a v osévání dna rybníka v průběhu letnění kulturními plodinami v rozporu s povinností žalobce k řádnému hospodaření na vodním díle a v rozporu s předchozím závazkem orgánu ochrany přírody a krajiny.

Žalobce má za to, že vyhlášení přírodní rezervace v navrženém rozsahu omezuje jeho rybářské hospodaření, což znamená pokles zemědělské produkce chovu ryb a zmaření značných finančních prostředků přesahujících částku 7 milionů Kč, které byly v minulých letech do oprav a odbahnění rybníků investovány. Náhrady poskytované ze zákona přitom nejsou schopny tyto finanční ztráty pokrýt.

Žalobce proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí, včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě:

Žalovaný setrval na zhodnocení věci a právním názoru uvedeném v žalobou napadeném rozhodnutí, přičemž zdůraznil, že území přírodní rezervace bylo stanoveno

v hranicích příslušné evropsky významné lokality, která tyto rybníky zahrnuje. Žalovaný popřel, že by disponoval písemným závazkem orgánu ochrany přírody, jak tvrdí žalobce. Ohledně nedodržení šestileté lhůty pro vyhlášení rezervace Lanškrounské rybníky toto pochybení potvrdil, nicméně je toho názoru, že tato okolnost není důvodem pro shledání nezákonnosti napadeného rozhodnutí. V průběhu soudního řízení bylo předloženo vyřízení podnětu žalobce k přezkoumání pravomocného žalovaného rozhodnutí, když podnět byl jako nedůvodný odložen.

Žalobce repliku k vyjádření nepodal.

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí bez jednání podle § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s.ř.s. Krajský soud se plně ztotožňuje s rozhodnutím žalovaného, neboť jej považuje v souvislosti s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně za řádně odůvodněné. Smyslem soudního přezkumu není podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Postup při vyhlásování zvláště chráněných území a ochranných pásem těchto zvláště chráněných území je stanoven v § 40 zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalobce byl podle § 40 odst. 4 cit. zákona oprávněn podat své námitky k předloženému návrhu orgánu ochrany přírody, a to jen proti takovému navrženému způsobu nebo rozsahu ochrany, jímž by byl dotčen ve výkonu svých práv nebo povinností.

K jednotlivým žalobním námitkám krajský soud uvádí následující argumentaci.

K námitce žalobce, že zvoleným postupem správních orgánů byl uveden v omyl, neboť bez uvedeného závazku by již v roce 2004 nesouhlasil se zahrnutím rybníků navrhované evropsky významné lokality, když navíc směrnice o stanovištích ochranu tohoto typu stanoviště nevyžaduje, a k námitce pochybení v rozsahu zvláště chráněného území, krajský soud uvádí, že evropsky významná lokalita Lanškrounské rybníky CZ 0530174 byla vyhlášena v kategorii ochrany přírodní rezervace v souladu s přílohou nařízení vlády č. 318/2013 Sb., které zrušilo předchozí nařízení č. 132/2005 Sb. Tedy žalovaný měl podle § 45a odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny nezpochybnitelný závazný podklad pro vymezení rozsahu návrhu na vyhlášení uvedené přírodní rezervace. V rámci řízení o námitkách podle § 40 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny pak mohl hodnotit důvodnost námitek výlučně ve smyslu dotčení žalobce na výkonu jeho práv a povinností.

Ohledně změny legislativního procesu souhlasí krajský soud s žalovaným, že bylo nutno postupovat v souladu s novou právní úpravou tak, aby rozhodnutí bylo vydáno podle platného a účinného právního předpisu v době vydání rozhodnutí. Z uvedeného ovšem nijak neplyne požadavek opakování celého procesu vyhlášení zvláště chráněného území, když bylo reálně možno navázat na již rozpracovanou fázi řízení.

Ohledně námitky vyhlášení přírodní rezervace po uplynutí období šesti let ve smyslu § 45c odst. 5 zákona o ochraně přírody a krajiny, kterou žalovaný uznal, je nutno zodpovědět, zda je legislativně stanoven důsledek takového překročení lhůty správním orgánem ochrany přírody. Pokud tomu tak není, z čehož krajský soud vychází, neboť dikce ustanovení § 45c odst. 5 zákona o ochraně přírody a krajiny žádnou sankci nestanoví, pak se jedná toliko o „*pořádkovou lhůtu*“ bez vlivu jejího nedodržení na platnost a zákonnost vydaného rozhodnutí.

Pokud jde o námitku vymezení předmětu ochrany „*rybníky a navazující mokřadní biotopy*“, je nutno jako zcela logickou vyhodnotit argumentaci žalovaného obsaženou v napadeném rozhodnutí o tom, že jednotlivá stanoviště jsou v rámci navržené přírodní rezervace vzájemně funkčně propojena, zejména se vliv rybníků a souvisejících vodních toků na okolí uplatňuje prostřednictvím utváření charakteru vodního režimu a vlhkostních poměrů, přičemž rybníční ekosystém v navrženém území zaujímá výsadní postavení pro schopnost regulovat množství vody. Za dostatečný důvod pro definování předmětu ochrany způsobem, který byl zvolen, považuje krajský soud osvětlení důvodu ochrany žalovaným v napadeném rozhodnutí, totiž zajištění komplexní ochrany, funkčnosti a stability celého území v dlouhodobém kontextu, jehož jsou rybníky nedílnou součástí (viz str. 4 žal. rozh.).

Ohledně odbahnění rybníka bylo žalobci vysvětleno, jakým způsobem a v jakém rozsahu z hlediska cílené ochrany má být vždy dílčí odbahnění rybníka prováděno. Nelze tedy uzavřít, že by byl žalobce zcela omezen ve svém právu a povinnosti řádného hospodaření, jde-li o odbahnění rybníka (viz str. 5 žal. rozh.). Ohledně námitky osévání dna rybníka při letnění bylo obecné povolení osévání zamítnuto s tím, že nelze obecně dopředu stanovit podmínky vylučující vliv na předmět ochrany (viz str. 5 žal. rozh.). Opět však nelze v obecné rovině dospět k plnému popření výkonu tohoto oprávnění žalobce, nýbrž zamýšlená činnost žalobce v tomto ohledu bude vyžadovat další aktivní přístup a spolupráci s příslušným orgánem ochrany přírody. Ohledně používání modré skalice je v napadeném rozhodnutí výslovně uvedeno: „*Tím není vyloučeno, že za předem stanovených podmínek může být skalice použita*“ (viz str. 5 žal. rozh.).

Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný se námitkami žalobce směřujícím do omezení hospodaření na vodním díle řádně zabýval, svoje závěry logicky zdůvodnil. Žalobce proti konkrétním vývodům konkrétní námitky nevznnesl, omezil se na obecnou námitku omezení jeho vlastnického práva a bránění výkonu řádného hospodaření na vodním díle. Je přitom namístě připomenout, že vlastnictví zavazuje, přičemž při jeho výkonu musí být chráněny pod zvýšenou ochranu zahrnuté obecné zájmy, jak je nepochybné z dikce ustanovení čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod: *Vlastnictví zavazuje. Nesmí být zneužito na újmu práv druhých anebo v rozporu se zákonem chráněnými obecnými zájmy. Jeho výkon nesmí poškozovat lidské zdraví, přírodu a životní prostředí nad míru stanovenou zákonem.*

Pokud žalobce namítá konkurenci uložených omezení s povinnostmi dle zákona o vodách, pak je třeba poukázat na vztah zákona o vodách a dotčených ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny, když je zřejmé, že v případě vyhlášení přírodní rezervace se rybníky dostávají do zvláštního právního režimu zákona o ochraně přírody a krajiny, a v tomto kontextu je nutno povinnosti hospodaření žalobce na vodním díle také vykládat. Jedná se právě o promítnutí shora uvedeného ústavně zaručeného principu ochrany přírody při

výkonu vlastnického práva do norem práva podústavního. Zcela konkrétně je povinnost podrobit se omezením ze zákona o ochraně přírody a krajiny uvedena v § 58 odst. 1 uvedeného zákona: *Ochrana přírody a krajiny je veřejným zájmem. Každý je povinen při užívání přírody a krajiny strpět omezení vyplývající z tohoto zákona.*

Žalobcem dovolávaný princip proporcionality pak nachází své uplatnění nikoliv v rozsahu stanovení přírodní rezervace, nýbrž v rozumné míře stanovení omezujících podmínek výkonu vlastnického práva zahrnujícího právo hospodaření na vodním díle. V tomto ohledu má krajský soud za prokázané, že žalovaný, jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, u jednotlivých omezujících podmínek zvažoval alternativní řešení a objasnil, proč žalobcem požadované postupy nejsou průchozí z hlediska ochrany přírody. Krajský soud tak nesdílí žalobcovu námitku o neoprávněném omezení výkonu vlastnického práva žalobce.

Pokud jde o námitku finančních ztrát, pak již žalovaný výslovně uvedl, že u omezených činností jde o činnosti vázané na přechodí souhlas, nikoliv o vyloučení hospodaření (str. 6 žal. rozh.). Mimo to má žalobce, o čemž byl žalovaným poučen (str. 6 žal. rozh.), v případě omezení hospodaření právo na kompenzaci podle § 58 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny: *Pokud vlastníku zemědělské půdy nebo lesního pozemku nebo rybníka s chovem ryb nebo vodní drůbeže, nebo nájemci, který tyto pozemky oprávněně užívá, vznikne nebo trvá v důsledku omezení vyplývajících z části třetí až páté tohoto zákona včetně prováděcích právních předpisů nebo rozhodnutí vydaného na jejich základě anebo z omezení vyplývajících z opatření v plánech systémů ekologické stability krajiny podle § 4 odst. 1 újma, má nárok na její finanční náhradu.*

Ze všech uvedených důvodů krajský soud uzavřel, že důvodnost veškerých žalobních námitek byla vyvrácena. Na tomto místě je vhodné upozornit na relevantní soudní judikaturu ohledně rozsahu odůvodnění soudního přezkumu. Podstatné je, aby se správní soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13). Rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13/ případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72) tzn., že na určitou námitku lze reagovat i např. tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „...není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 – 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Úkolem krajského soudu je

vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

Krajský soud se tedy ztotožnil s právním názorem žalovaného, dospěl k jednoznačnému závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu nevznikly takové náklady, které by přesahovaly rozsah jeho obvyklé úřední činnosti.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 31. října 2014

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová